

JÁNOS EVANGÉLIUMA 16-17.

Ezt megelőzően láthattuk, hogy Jézus a tanítványainak a felső szobában elmondta vacsora közben, hogy nem iszik többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor újat iszik velük az Isten országában. Ezt követően megmosta a lábukat, mellyel bemutatta, hogy hol kezdődik a szolgálat. Ez után pedig beszélt nekik arról a csodálatos kapcsolatról, amely elérhető lesz számukra az Atyával és a Fiúval a Szentlélek által.

Ezek után elhagyták a felső szobát. A keresztt már nagyon közel van, és ezen a ponton Jézus már biztos benne, de a tanítványok még nem. Tudja, hogy ez az utolsó alkalom arra, hogy beszéljen velük azokról a dolgokról, amelyek a szívét nyomják. Miközben mennek a Gecsemáné-kert felé, kijelenti, hogy Ő az igazi szőlőtő, és hogy Isten akarata az ő életükre nézve az, hogy gyümölcsöt teremjenek. Ez a gyümölcs a szeretet. Az Atya azt akarja, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret minket, ezért hangsúlyozza, hogy teremjünk gyümölcsöt és mutassunk szeretetet egymás iránt.

A 16. fejezetben Jézus így folytatja:

Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok.

Jézus előre beszél azokról a dolgokról, amelyek a tanítványokkal később fognak megtörténni, hogy az elutasítás ellenére se adják majd fel. Érdekes, hogy azt gondoljuk, hogy ha egy ember tisztességes, rendes életet él, akkor mindenki tisztelni fogja őt és el fogja ismerni. Olvastam azokról a meghurcoltatásokról, amiken például olyanok mentek keresztül, akik pénzt találtak és becsületesen visszaadták a tulajdonosnak. Gyűlölködő levelek sorozatát kapták, és sokaknak el kellett költözniük, mert a szomszédok annyira megutálták őket tisztességes viselkedésükért: bolondnak nevezték őket és üldözték a becsületükért. Jézus jó előre elmondja ezeket a dolgokat a tanítványainak, hogy amikor megtörténni, ne botránkozzanak meg.

A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez;

Ez Pálra, az egykori buzgó farizeusra is igaz volt. Amikor Istvánt megkövezték, Pál egyetértett a halálra ítélésével, hiszen azoknak a ruháit őrizte, akik kivégezték Istvánt. Valószínűleg még biztatta is őket. A Filippi levél harmadik fejezetében beismeri, hogy Isten iránti buzgóságból üldözte a korai egyházat, mert azt gondolta, hogy ez által Istent szolgálja.

és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem.

Érdekes, hogy ezekre az emberekre, akik hagyományból fakadóan mélyen vallásosak voltak, azt mondta Jézus, hogy nem ismerik az Atyát. Az a véleményem, hogy a kereszténység hagyományaiban is annyira el lehet merülni, hogy már fel sem ismerjük a Fiút. Ismerünk minden templomi szertartást, és teljes mértékben követjük a keresztény hagyományokat, rendszeresen járunk templomba és vallásosak vagyunk, de nem ismerjük Jézust.

A figyelmeztetés arról szól, hogy ne zárjuk be magunkat a vallásosság falai közé, hanem Jézus számára különítsük el magunkat, vele legyen személyes kapcsolatunk. Sokszor maga a

vallásosság a legnagyobb akadály a kapcsolatnak. Isten tartson meg nyitottnak és rugalmasnak, hogy ne egy vallásos rendszert kövessünk, mert akkor elveszítjük a valódi kapcsolatot.

Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek. „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.

Amíg Jézus velük volt, megvédte őket, megválaszolta a kérdéseket és a vádakat. Most azonban el fog menni, és őket fogják majd meghurcolni Jézus nevéért.

De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hova mégy?

Jézus azt mondta a 14. fejezetben a tanítványoknak „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.” Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?” Tamás itt nem azt kérdezte, hogy hová megy Jézus, hanem csak annyit mondott, hogy nem tudják az utat.

De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hova mégy?

Mivel ezeket mondom nektek, szomorúság tölti el a szíveteket.

Ha megkérdezték volna, hogy hová megy - amint a következő fejezetben nyilvánvalóan kiderül, hogy az Atyához, - akkor már nem szomorkodtak volna annyira Jézusért, esetleg önmagukért.

Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.

Amikor Jézus emberi testet öltött, szükséges volt, hogy annak korlátait is magára vegye. Ezek közül egyik a helyhez kötöttség, mivel egyszerre csak egy helyen lehet a testünk. Időnként ez igen kiábrándító, hiszen egyszerre két-három helyen szeretnék lenni. Néha a testem egyik helyen van, de a gondolataim máshol járnak - ez néha veletek is megtörténik, miközben itt ültök az istentiszteleten. Látom a testeteket, de azon töprengök, vajon a gondolataitok merre kalandoznak.

A test tehát helyhez kötött. A tanítványok hamarosan szét fognak széledni és az egész világ számára fogják hirdetni az evangéliumot. Jézus számára lehetetlen lenne mindannyiukkal lenni, ha ebben a testében maradna. Ha Pál Ciprus és Efézus felé indult volna és Jézus vele ment volna, akkor nem lehetett volna ugyanabban a pillanatban Jakabbal és Péterrel Jeruzsálemben. Ezért igencsak szükséges volt, hogy Jézus ismét szellemi formát öltson magára és visszamenjen az Atyához, hogy a test ne korlátozza Őt. Így küldhette el a Szentlelket, hogy velük legyen bárhová mennek, és maga Jézus sem lesz többé helyhez kötött.

És amikor eljön, leleplezi a világot elött, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet.

Jézus megerősíti, amit előzőleg a Szentlélekről mondott. Ez nagyon érdekes, mert ez egyáltalán nem az, amire én számítottam volna. Mert amikor azt írja, hogy leleplezi a világot elött a bűneit,

akkor az emberek által elkövetett szörnyű dolgokra gondolok: gyilkosságokra, csalásokra, hazugságokra és ehhez hasonlókra. Jézus viszont azt mondja

A bűn az, hogy nem hisznek énbennem;

Érdekes kijelentés, ami azt mutatja, hogy csak egyetlen halálos bűn létezik: ha nem hiszünk Jézusban. Nem kell tudnom, hogy mit tettél a múltban, elrejteted azt előlem. De egyet tudok: Jézus Krisztus vére minden bűntől tisztára tudja mosni az embert. Egyetlen bűn van, ami valóban elítél egy embert amikor Isten előtt fog állni: az, hogy nem hisz Jézusban.

Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy *„Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot.“* Isten csak azért fog elítélni titeket, mert nem hisztek abban, hogy Jézus által üdvözülhettek.

Jézus leleplezi az igazságot. Az feltételezéseim szerint az igazság az, hogy egy ember becsületes, tisztességes, könyörületes és ehhez hasonlók. De Jézus azt mondta, hogy

az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem;

Azt érte ezalatt, hogy az ember nagyon sokféle igazságalapot alkotott saját maga számára. Még az egyházon belül is különböző alapok vannak: egyes helyeken elfogadhatatlan, hogy egy nő divatosan öltözködjön, vagy sminket használjon. Örülök, hogy én nem ezekhez tartozom, mert ott a férfiak nagyon fessek, de a nőket háttérbe akarják szorítani az unalmas egyszerűséggel, hátul egységesen összekötött hajjal, stb. Számukra ilyen az igaz ember megjelenése.

Itt az USA-ban az egyház teljesen elutasítja bármilyen alkohol fogyasztását, és én magam is így vagyok vele. De Svédországban a keresztények semmi rosszat nem látnak a sörivásban. Amikor ott jártunk a lelkipásztorok mindig megkérdezték, hogy kérek-e sört? Ki voltam akadva! Ők meg attól akadtak ki, hogy a feleségem kávéért kért. Azt mondták, hogy imádkozni fognak érte, mert nem mutat jó példát – miközben itták a sörüket.

Az igaz keresztény ismérvei gyakran a kultúrával függnek össze. A különböző társadalmak morális értékei szerint az emberek összehasonlítgatják egymást. Amikor így gondolkodom, akkor körbetekintve azt mondhatom, hogy én jobb vagyok, mint a másik, mert én nem tennék ilyet. Amikor a többiekét vizsgálom, akkor nagyon önelégülten gondolkodom: Istenem, köszönöm, hogy én nem vagyok olyan, mint ők.

Jézus viszont azt mondta, hogy hibáztok, ha magatokat a többiekhez hasonlítgatjátok. Őt nem érdekli, hogy mennyire igazak, mert ha igazságuk nem haladja meg a farizeusok és az írástudók igazságát, akkor nem fognak a mennybe jutni. A farizeusok a külsőségek tekintetében a törvényt olyan pontosan betartották, hogy annak a nyomába sem érhetünk.

Pál apostol azt mondta, hogy a törvény tekintetében feddhetetlen volt. Amikor viszont Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy ezt az igazságot kell meghaladniuk, akkor azt gondolták, hogy jobb, ha visszamennek halászni, mert ezt senki sem tudja felülmúlni. Jézus így fejezte be ezt a részét a tanításának: *„Legyetek tökéletesek, amint az Atya is tökéletes“.* Itt aztán bedobták a törölközőt.

Nehezen ugyan, de el kell ismernem, hogy nem vagyok tökéletes - amit a feleségem készségesen be is bizonyít. Ha az én tökéletességem nem tudja meghaladni az írástudókét és a farizeusokét, ha az emberek között nem találok egy olyan igazság-alapot, amit be is tudok tartani, akkor mi az, amit Isten elfogad? Ha a farizeusok szigorú rendszerét nem fogadja el, akkor mit fogad el?

Jézus azt mondta, hogy a Szentlélek fogja a világot megítélni az igazság által, mert Ő az Atyához megy. A Szentlélek tanúsítja, hogy az Atya azt az igazságot fogadja el, ami szerint Jézus az Atyához megy. Az igazság-alap ami az írástudókét és a farizeusokét is meghaladja, az Jézus Krisztus igazsága, amelyet a belé vetett hitünk által kaphatunk meg.

Amikor Pál a törvény szempontjából tökéletesnek írta le magát, azt mondta, hogy *„a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam. Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam ő általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom.“*

Ha azt akarom, hogy elfogadjon engem az Atya, és a mennyek országába jussak, akkor Jézus Krisztus igazságán keresztül kell oda belépnem: ennél kevesebb nem lesz elég.

A moralisták számára ez azt jelenti, hogy nem számít, hogy mennyire jók, morálisak, jótékonyak vagy adakozók, akkor sem tudnak saját erőből az Atya színe elé menni. Mindnyájunknak szüksége van Jézus Krisztusra, mindnyájunknak Benne kell hinnünk. Azáltal, hogy hiszünk Benne, a bűneink megbocsáttatnak, többé nem állunk ítélet alatt, és a belé vetett hitem által az Ő igazságát nekem számítják be.

az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.”

A Jelenések könyvében szó van az ítélet nagy fehér trónusáról, ahonnan Isten megítéli a világot. *„És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitattott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint. A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint. És a Halál és a Pokol belevettetett a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava. Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették.“* Ez a második halál.

Itt nem arról az ítéletről van szó, amiről a Lélek bizonyosságot tesz. Létezik egy másik ítélet, Jézus Krisztus ítélőszéke előtt, ahol minden keresztény meg fog jelenni, hogy megkapja a megfelelő jutalmát annak függvényeként, hogy az általa végzett dolgokat tűzpróbának vetik alá. A tűz után megmaradó dolgok alapján kapjuk majd a jutalmakat, és itt a szív szándékai fognak majd megítélni.

Jézus azt mondta: *„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyától. Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat.“* Ha jó cselekvések célja az emberektől kapott dicséret, akkor ezzel gyakorlatilag minden jutalmatok kimerül. Isten előtt cselekdjünk jól, úgy, hogy ne vonjuk magunkra az emberek figyelmét. *„Úgy*

ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Mindnyájan Krisztus ítélőszéke előtt fogunk állni, és ott megkapjuk a jutalmunkat; de ez sem az az ítélet, amelyről a Szentlélek beszél: *„az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett“*. Hol ítéltetett meg a világ fejedelme? A kereszten. Pál a kolosséiakhoz írt levelében, a 2. fejezetben azt mondja: *„Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk. Senki el ne ítéljen titeket...“* A kereszt által Krisztus legyőzte a sátánt, de a sátánnak hatalmas ereje van.

Isten a teremtéskor az emberre bízta a föld feletti uralmat, és így szólt Ádámhoz: *„Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!“* Ezt a hatalmat adta át az ember a sátánnak az Édenkertben, és így ő lett a világ fejedelme. A mai világban pedig a sátán uralmának katasztrofális következményeit láthatjuk: a háborúkat, a szenvedést, stb.

Azt szoktuk imádkozni, hogy *„jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod“*, de ennek beteljesülését még nem látjuk. A zsidókhöz írt levélben áll, hogy *„mindent lába alá vetettél. Ha ugyanis mindent alávetett neki, akkor semmit sem hagyott, ami ne lenne neki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll,“* hanem az Isten elleni lázadás gyümölcsét láthatjuk szerte a világban.

De egy napon, Isten kegyelméből egy olyan világban fogunk élni, amit Isten elképzelt. Az Ószövetség tele van ennek a csodálatos, új világnak a leírásával, ahol az oroszlán a báránnyal együtt legel, és egy kisgyerek vezeti őket, a sivatagok rózsaként fognak virágozni, patakok és folyók folynak majd a száraz területeken, a sánta ugrálni fog örömeiben, és a vak meglátja majd Urunk dicsőségét és nem lesz betegség a világon. A régi dolgok elmúlnak, és minden újjá lesz, nem lesz többé szomorúság és szenvedés, mert a világ harmóniában fog élni Istennel.

A mai világ lázad Isten ellen, és a sátán uralma alatt van. A Biblia azt állítja, hogy sátán tartja fogva őket, a saját akaratuk ellenére is - Pál szerint azért, hogy visszaszerezzük őket a sátán fogságából. A sátán elvakította őket, hogy ne láthassák az igazságot. Láthatjuk a ma emberét a korrupció, a bűn fogságában, láthatjuk az ember hiábavaló törekvését, hogy megszabadítsa magát a sötétségtől.

Amikor tehát eljön a Szentlélek, *„leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. ...az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.“* Ez azt jelenti, hogy többé nem kell a sátán hatalma alatt maradnunk, nem kell a korrupció és a bűn fogságában maradnunk, hanem a miénk lehet Jézus Krisztus győzelme, amelyet a kereszten aratott a sátán felett. Az Ő erején keresztül teljes győzelmet arathatunk mi is a világgal, a test és az ördög fölött - nem kell a hatalma alatt maradnunk.

A sátán a trónját csak bitorolja, mert nem egészen az övé ez a hatalom. Amikor Isten elhagyta Sault és megfosztotta Izráel feletti királyságától engedetlensége miatt, így szólt Sámuelhez: *„Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem ... elküdelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fia közül szemeltem ki a királyt“*. Sámuel félt Saultól és titokban ment Isaihoz, és előhozatta a fiait. A legnagyobb fiút, Eliábot látva - aki jóképű és magas volt - Sámuel azt gondolta, hogy Isten őt választotta, de Isten azt mondta neki, hogy ne nézze a külső

megjelenést. Isten a szíveket vizsgálja. Nem Eliáb volt Isten választása, mint ahogy a többi bemutatott fiú sem. Végül behívták Dávidot, a kis pásztorfiút, és amikor ő bejött, Isten azt mondta Sámulenek: *„Rajta! Kend fel, mert ő az! Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt“* Izrael királyává.

Isten szemében Dávid volt a király, mert már felkente őt, de Saul ezt nem hitte el. Minden tőle telhető megtett azért, hogy elpusztítsa Dávidot, és egy olyan királyságot bitoroljon, amit Isten már elvett tőle. *„Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetette téged, és nem leszel király!“* – mondta a próféta.

Ez a mai emberek életére is igaz. Jézus meghalt a világért, de a sátán továbbra is ragaszkodik a hatalmához. Saulhoz hasonlóan, törvénytelenül bitorolja a trónt, mert Jézus mindenkit megváltott a saját vére által. Ezért mi is részesülhetünk Jézusnak a sátán fölött aratott győzelméből, és követelhetjük azokat az életeteket, amelyeket a sátán fogva tart, hogy megszabadítsuk őket az ellenség fogságából. Ezeket az embereket egyenként vihetjük az Úr elé és kérhetjük az Úrtól, hogy Jézus Krisztusnak a sátán fölötti győzelme nevében szabadítsa meg őket az ellenség fogságából és a saját vakságukból.

Ők azok a rabszolgák, akiket az ellenség meghurcol, de mi szabaddá tehetjük őket, és így a szabadon választhatják Istent, mivel már leesik szemükről a sátán által rájuk kényszerített vakság. Ezért imádkozunk és ebben bízunk, hogy megszabadíthatjuk őket az elnyomó hatalomtól, mert a sátán legyőzött a kereszten és nincs joga hozzájuk.

„Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni...“

Azt mondja Jézus a Szentlélekről, hogy nem saját magát fogja dicsőíteni, ezért a gyülekezetekben sem kell felmagasztalnunk Őt, mert Isten sem fektet rá akkora hangsúlyt. A Szentlélek Jézus Krisztusra fekteti a hangsúlyt, és Őt dicsőíti, valamint elmondja a jövővel kapcsolatos dolgokat.

Pál apostolt is a Szentlélek vezette a szolgálata során, és sok olyan dolgot mutatott meg neki, amelyek az élete folyamán később megtörténtek. Egyszer nekem is csodálatosan megnyilvánult a Szentlélek, és előrevetítette azokat a dolgokat, amelyeket Isten az én életemben szándékozik tenni.

„Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.“

„Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem.“

Itt a keresztről beszél, és a testi haláláról.

A tanítványai közül egyesek ezt kérdezték egymástól: „Mi az, amit mond nekünk: Egy kis idő, és nem láttok engem, és ismét egy kis idő, és megláttok engem, és ez: Mert én elmegyek az Atyához?“

Így szóltak tehát: „Mi az a kis idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit beszél.“

Jézus észrevette, hogy meg akarják kérdezni, és ezt mondta nekik: „Arról kérdezősködtök egymás között, hogy ezt mondtam: Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem?”

Bizony, bizony, mondom néktek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé fordul.

El tudjátok képzelni a feltámadás reggelének örömét, amikor meglátták a feltámadott Urat?

Amikor az asszony szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája, de amikor megszülte gyermekét, nem emlékszik többé a gyötrelemre az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Jézus ezt a hasonlatot a lelke állapotának bemutatására használja. A kereszttel való küzdelem által kerülhetnek be az emberek a királyságába. A fájdalom oly gyorsan feledésbe merül, amikor egy kisgyermek születésének örömét tapasztalod – ez az egyik legnagyobb fájdalom, de ugyanakkor ezt lehet a leggyorsabban elfelejteni. Jézus „*az előtte levő öröm helyett – gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet.*”

Így most titeket is szomorúság fog el, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek: és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit.” „*Bizony, bizony, mondom néktek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.*

„*Akkor már ne nekem, hanem az Atyának címezzétek az imádságaitokat, de az én nevemben*” – mondja Jézus.

Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.

Az imán keresztül kérhetünk, és amikor megkapjuk amit kértünk, teljes örömet tapasztalunk.

Ezeket példázatokban mondom nektek, de eljön az az óra, amikor többé nem példázatokban szólok hozzátok, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.

Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek,

hanem maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.

Az imáink közvetlenül Istenhez kell, hogy szóljanak, és így bátran mehetünk a kegyelem trónusa elé, és tudathatjuk Istennel a kéréseinket Jézus nevében. Félelem és a rettegés fog el engem, amikor látom, hogy egyesek azt gondolják, hogy nélküle is az Atya elé járulhatnak. Mindez azért van, mert elveszítették Isten szentségének tudatát.

Ma a zsidók azt állítják, hogy nincs szükségük Jézusra és közvetlenül mehetnek az Atya elé. Elfelejtik, hogy az őseik sem mehettek közvetlenül Istenhez, hanem különböző áldozatokat mutattak be a papok által, és a papok mentek Isten elé az ügyüket képviselve.

Mivel Jézus itt azt mondja, hogy az Ő nevében közvetlenül járulhatunk Isten elé, ezért nem kell engedélyt kérnünk sem Máriától, sem egyetlen más szenttől. A Máriához és a szentekhez címzett imádság bibliai alapot nélkülöző egyházi dogma. Az ilyen imádság értéktelen.

Amikor egy alkalommal Mária Jézusért jött, nem tudott bejutni abba a házba ahol Jézus tartózkodott, és egy hírnököt küldött hozzá, hogy mondja meg neki, hogy kint várja Őt a testvéreivel együtt. Jézus erre azt mondta: „*Ki az én anyám? Ki az én testvérem?*” Ha kérném Máriát a mennyben, hogy járjon közbe értem, Jézus azt kérdezné, hogy „*Ki az én anyám?*” akkor igen nagy bajba keverednék. Nem kell hozzá imádkoznom, hanem közvetlenül Atyához mehetek Jézus nevében.

Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba; de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek.” Ekkor így szóltak hozzá tanítványai: „Íme, most nyíltan beszélsz, és nem példázatot mondasz. Most már tudjuk, hogy mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen téged: ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.”

Jézus így válaszolt: „Most hiszitek?

De eljön az az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek, mindenki a maga otthonába, és engem egyedül hagytok de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságok van, de bízatok: én legyőztem a világot.”...

Jézus a békességét hagyja a tanítványokkal, annak ellenére, hogy a világban - miután szétszélednek - igen sok megpróbáltatásban lesz részük. Jézus nem arról beszél itt, hogy az egyház is része lesz a világ végső megítéltetésének – a nyomorúságokkal nem erre utal itt. Hatalmas a különbség azon megpróbáltatás között, amit Isten gyermekeként el kell viselnem, és az a nyomorúság között, amit a világ fog megtapasztalni, mert Isten ellen fordult.

Jézus azért mondja, hogy a világban sok nyomorúságuk lesz a tanítványoknak, mert ők nem a világból valók. Honnan származik az Isten gyermekének nyomorúsága? A sától és magától a világtól. Kitől származik a végső nagy ítélet? Istentől, aki azért fogja elítélni a világot, mert az elutasította a Fiát.

Jézus itt befejezte a tanítványokhoz intézett beszédét, és most az Atyához fordul, és hozzá irányítja az imáját, amit az Úr imájának is szoktak nevezni. Korábban egy ima-mintát adott át a tanítványoknak, amelyet sokszor az Úr imájának is neveznek, de az itt következő ima az, amelyet valójában az Úr imájának nevezhetünk.

Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra...”

Amikor Jézus a galileai Kánában elkezdte a szolgálatát, és egy esküvőn odajött hozzá az anyja és azt mondta, hogy a vendéglátók kifogytak a borból, azt kérdezte tőle Jézus: „*Vajon én rá tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.*” Egész életén keresztül tudatában volt annak, hogy egy meghatározott óra, egy meghatározott idő felé közeledik. Sokszor olvashatjuk, hogy nem jött el még az Ő órája - most viszont elérkezett az idő.

„Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged,...

Elérkezett az óra és hogyan dicsőül meg most a Fiú? A keresztre emeltetés által.

„Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.

Hogyan dicsőül meg az Atya? Úgy, hogy Jézus nekünk örök életet - mennyei állampolgárságot - biztosít. Az Apostolok Cselekedeteiben olvashatjuk, hogy „*akik az örök életre választottak, mindnyájan hívővé lettek*“.

Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem:

Jézus azt mondta, hogy azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket. Most pedig kijelenti, hogy elvégezte munkáját, és a kereszten így kiáltott: „*Elvégeztetett.*” – Mi végeztetett el? A megváltás munkája. Elkészült az út, amely visszavezet Istenhez. Az embernek többé nem kell az Istentől elidegenedve élnie, hanem ismét szoros közösségben élhet az Atyával, mert az ember bűne - amely elválasztotta őt Istentől - megváltatott.

és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.”

Az első megdicsőülés a keresztről szólt, de Ő most már arról a dicsőségről beszél, ami a mennyei királyságban van. „*Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel*“, most azonban újra visszatér abba a dicsőségbe, amely a világ teremtése előtt az Atyával együtt az Övé volt.

„Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet.

Mit értett az alatt, hogy „*Kijelentettem a nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból?*” Az „Isten” nem a neve, hanem a pozíciója. Az „Úr” sem a neve, hanem a titulusa. Az Ő neve „Jahve” vagy „Jehova”. Hogyan jelentette ki Jézus az Ő nevét? Maga a „Jézus” név egy rövidített formája a héber „Jehova shua”-nak, vagyis „Jesua”, ami azt jelenti, hogy „Jehova a szabadító”. Jézus tehát az Örökkévaló Isten nevét viselte.

Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem.

Az imája első részében Jézus a tanítványokkal kapcsolatban imádkozik, akik vele voltak.

Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tieid, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és megdicsőítettem őbennük.

„Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok” – mondta Pál. Ez a kívánság kellenne, hogy vezéreljen mindnyájunkat: Oh, Atyám dicsőítsd meg a Fiadat rajtam keresztül!

Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!

Most pedig Jézus átadja a tanítványokat az Atyának, hogy megtartsa őket. Milyen gyönyörű közbenjáró imádság ez, amely egy kis fényt derít arra, hogy mi megy végbe a mennyországban. A Biblia szerint: „*Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk?*“, majd a Zsidókhoz írt levél 7:25-ben: „*Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzék értük.*“ Itt láthatjuk egy kitűnő bemutatását annak a közbenjáró szolgálatnak, amelyet Jézus végez az Atyánál értünk.

... hogy egyek legyenek, mint mi!

Itt pedig az egységért imádkozik Jézus. Amint ezt az imádságot olvassuk egy kissé megilletődve és kellemetlenül érezzük magunkat, mert ez egy olyan gyönyörű, személyes és bensőséges ima, hogy Jézus legbensőbb gondolatait is megtudhatjuk belőle, amin keresztül az Atya előtt kiönti szívét. Nagyon szeretek elgondolkodni János evangéliumának ezen fejezetén.

Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás.

Megtartottam őket, kivéve a kárhozat fiát – Júdás Iskariótest. Máshol olvashatjuk, hogy ugyanígy nevezik az Antikrisztust. Néhányan úgy gondolják, hogy Júdás Iskariótes lesz az Antikrisztus. Ez a szakasz a legerősebb utalás arra, hogy ez lehetséges, de én személy szerint nem hiszem, hogy ő az Antikrisztus, mégis megvan ennek is a lehetősége. Nem tudom biztosan, ezért nem akarok ezzel kapcsolatban vitatkozni.

Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük.

Jézus azt mondta, hogy „*az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja*” - az Ő békessége áll rendelkezésünkre, az Ő öröme és az Ő szeretete. Ezeket mind nekünk adja, és egyetlen más vallás sem tesz ilyet. Buddha nem mondja, hogy „*ahogyan engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben*”. Nem mondhatja ezt más, csak Jézus.

Jézus békessége az, amely minden értelmet felülmúl, és ez tartja meg a szívünket és a lelkünket. Én magam, a saját erőmből nem tudok eleget tenni Isten ideális elvárásainak. Azt akarja, hogy úgy szeressek, ahogyan Ő, de nem tudok úgy szeretni – viszont lehetek egy olyan eszköz, amelyen keresztül az Ő szeretete áramlik. Isten azt szeretné, hogy az Ő békessége az enyém legyen, de sokszor felbosszantanak és saját magam erejéből nem tudok lehiggadni; viszont megtapasztalhatom Jézus Krisztus dicsőséges békességét a legvadabb helyzetekben is. Hirtelen Jézus békessége árasztja el a szívemet és az életemet, és megnyugszom, mert tudom, hogy minden rendben lesz. A leírhatatlan, dicsőséggel teli örömet pedig akkor tapasztalhatom meg, amikor látom, hogy Isten munkálkodik az életemben.

Én nekik adtam ígéretet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Pedig néha ez milyen jó lenne, amikor látom a nemzet romlását, az emelkedő adókat, a kormány és az iskolák törekvését arra nézve, hogy teljesen elválasszák Jézus Krisztust a hétköznapi életünktől, a bíróságok igazságtalan döntéseit, és egy csomó elképesztő bűnt.

Előveszem a földrajzi atlaszomat és keresni kezdek egy csendes-óceáni magányos szigetet. Arról álmodozom, hogy mindenemet eladom, megtalálom ezt a lakatlan szigetet, ahol tiszta a víz és a levegő, és ott egy új világot, egy új társadalmat építhetnék fel. Ugyanúgy kezdhethéneek mindent előlről, mint az őseink, amikor először jöttek át Amerikába.

Jézus viszont azt imádkozta, hogy „nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”. A keresztény ember olyan, mint egy vízen úszó hajó - amíg lebeg a vízen, addig minden rendben van, az egyetlen veszély akkor leselkedik rá, amikor víz kerül a hajótérbe. A keresztényt arra teremtették, hogy a világban éljen, a baj csak akkor kezdődik, amikor a világ a keresztény ember bensőjének része lesz. A hajótérbe került víz elsüllyeszti a hajót. Sokszor igen nagy a nyomás, hogy a világ szerint éljünk, mert mindenfélével kezdenek vádolni minket. Ó Istenem, őrizd meg minket a világtól!

*Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.
Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság.*

„Megszentelni“ azt jelenti, hogy „különválasztani, elkülöníteni“.

*Ahogy an engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba:
én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.”*

Ettől kezdve Jézus kibővíti az imájának célcsoportját, és nemcsak a jelenlevő tanítványokért, hanem érted és értem is imádkozik. Ettől kezdve úgy érzem, hogy én is részese vagyok mindennek, elképzelem, hogy le kell vennem a cipőmet és szent földön járok, mert az én Uram közbenjár érettem. És miért imádkozok velem kapcsolatban?

De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem;

Az Igén keresztül kezdtem el hinni Jézus Krisztusban, az Újszövetség szavainak hatására, ezért én is részese vagyok Krisztusnak az Atyához mondott imádságnak.

hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.

Jézus az egyház egységéért imádkozott. Milyen nagy tragédia és milyen hamis tanúbizonyosság a világ felé, hogy az egyház ennyire megosztott. Ezáltal nem a különböző felekezetek létjogosultságát akarom kétségbe vonni, mert ezek létezésének van értelme. Az egyetlen problémám akkor jelentkezik, amikor az emberek felekezetedit játszanak – nem látják az egyház egységét, hanem csak a saját kis gyülekezetüket tartják valamire, a többit pedig kizárják. Ez ellentmond Krisztus imájának.

Ma reggel valaki megmutatta nekem azt a levelet, amelyet a felekezetük lelkészétől kapott, amelyben megdöbbenését fejezte ki, hogy a Golgota Gyülekezetbe járnak. Azt írta, hogy ez a név nem létezik a Bibliában, ezért bűnnek számít, ha egy ilyen nevű gyülekezetbe járnak. Amint olvastam, a szívem is belefájult a szűklátókörűségébe, amely Jézus egységre szólító imája ellen szólt. Isten szabadítson meg minket az ilyen szűklátókörűségtől, amely szerint valaha is azt akarjuk elhitetni, hogy a Calvary Chapel (Golgota Keresztény Gyülekezet) az egyetlen jó gyülekezet. Nem egy egyházi rendszerrel azonosítsuk magunkat, hanem tartjuk azt magunkról, hogy Isten gyermekei vagyunk - keresztények. Ez legyen a mi identitásunk.

Ha valaki azt mondja magáról, hogy keresztény, akkor az legyen a reakciónk, hogy „Istennek hála, én is egy vagyok veled!” „De én egy baptista vagyok.” – „Nem számít! Ha szereted az Uramat, akkor egyek vagyunk.” Megszólások vannak, de Isten segítsen, hogy ne legyünk részei a széthúzásnak. Ha az emberek szakadni akarnak, az legyen az ő gondjuk, de mi magunk ne legyünk részesei a megszólásnak, mert amikor Jézus teste szétválik, akkor az Ő vére folyik.

Nem szeretnék soha szakadást, megszólást okozni, és hajlandó vagyok bárkit elfogadni, aki valóban befogadta Jézust az életébe. Nem érdekel, hogy milyen módon keresztelkedtek meg, nem fogok ezen dolgok miatt ellenségeskedni. Tragikus, hogy milyen apróságok miatt oszlik meg gyakran az egyház. Istenem segíts, hogy ne irigykedjünk, amikor azt halljuk, hogy egy gyülekezet növekedésnek indult és ilyen meg olyan új dolgai vannak. Ne nyomjuk vissza Krisztus testének növekedését csak azért, mert nem haladnak velünk együtt.

„Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.”

Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.”

Vagy

„Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: ‚Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?’ De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: ‚Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.’”

Jézus imája és akarata, hogy mi mindnyájan egyek legyünk.

Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk:

én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél.”

Jézus azt mondja itt, hogy ennek az egységnek a világ előtti tanúbizonyságnak kell lennie, hogy a világ elhiggye, hogy az Atya küldte Őt. Szerintem igen sokan fordultak el Jézus Krisztustól csak azért, mert a tagok felekezeti sorompók által elválasztják magukat a többiektől. Az emberek azt látják kívülről, hogy a felekezetek harcolnak és vetélkednek egymással, és ezek nyomán keserűség üti fel a fejét, és az egyház már többé nem az a bizonyosság, amelyet Jézus szeretett volna látni.

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.

Ó, mennyire szeretném látni már Jézust az Ő dicsőségében! Mennyire szeretném látni Őt a trónusán ülve, megdicsőülve. Mennyire szeretnék a Jelenések könyvében leírt csapat része lenni, amely azt énekli, hogy *„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön. Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”*

Erre a napra vágyom, és az a legjobb ebben, hogy tudom, hogy Jézus Krisztus imája a leghatékonyabb, és ha Ő értem imádkozik, akkor nem veszíthetek. Biztos vagyok benne, hogy az Atya meg fogja válaszolni imádságait – a legteljesebb bizonyossággal állíthatom, hogy ott leszek és látni fogom az Ő dicsőségét.

Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ők is felismerték, hogy te küldtél el engem.

És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, bennük legyen, és én is őbennük.”

Bennetek lesz ez a szeretet, belétek helyezi, megteszi ezt helyettetek. A kereszténység azért különbözik a vallástól, mert egy dinamikus életet ad. Az élet teremtője költözik belénk, és megteszi azt bennünk, amit mi magunk nem vagyunk képesek megtenni önmagunkért. Krisztus feltámadásának ereje által erőm van arra, hogy azt az életet éljem, amelyet Ő elvár tőlem.

Biztatlak benneteket arra, hogy ezt a fejezetet gyakran olvassátok, soronként álljatok meg és elmélkedjétek róla, engedjétek, hogy Isten bölcsessége szóljon a szívetekhez az Ő igazságáról. Engedjétek, hogy a szavak értelme leülledjen bennetek, mert itt Jézus értetek imádkozik.

Az Úr munkálkodjon az életetekben dicsőségesen, növekedjétek lélekben és adjátok át életeteket teljesen Istennek! Az Ő szeretete mutakozzon meg rajtatok keresztül, az Ő öröme legyen teljes bennetek és az Ő békessége töltse el a szíveteket, lelketeket és értelmeteket. Isten Lelkének gyönyörű munkáját tapasztaljátok meg az életetek minden lépése során, ahogy naponta egyre közelebb juttat minket Jézus Krisztus hasonlatosságához!